

הלכות יום טוב סימן תקכו

ביאורים ומוספים

במקום מצוה, ומשום איסור אמירה לנכרי אין איסור בכך, מימ
דבר זה הוא זלזול בקדושת יום טוב, ואף גרם בזה לאנשים צער
ביום טוב.

38) ולענין נסיעת אנשי ההברא קדישא ביום טוב ראשון במכונת
שנוהג בה נכרי, כדי לקבור את המת, כתב בשו"ת הר צבי (יו"ד
סי' רצג) שמוותר, אם יש חשש ניוול המת אם לא יקברוהו ביום
טוב, וביאר, שלפי הטעם הראשון המובא במשנ"ב, יש לחלק
שרכיבה על גבי בהמה ונסיעה בספינה, יסוד איסורם הוא מן
התורה, שרכיבה על גבי בהמה אסורה מחשש שמא יתלוש
זמורה, ונסיעה בספינה אסורה מחשש שמא יעשה הבית של
שייטיב, ולפיכך נאסרו ביום טוב, מה שאין כן נסיעה במכונת
שנוהג בה נכרי, שרק הנהג הוא העושה את המלאכה, ואף
שמחמת תוספת המשקל של הנוסע נוספת הבערה, בזה יש לומר
צמתוך שהותרה הבערה לצורך הותרה גם שלא לצורך.

והוסיף, שאף לפי הטעם השני הנזכר במשנ"ב, שברכיבה יש זלזול
ביום טוב יותר מבהליכה ברגליו, על כל פנים בנטיעה במכונת אין
הזלזול גדול כל כך, כיון שהנהג נכרי והנוסע אינו עושה שום
מעשה המועיל לנסיעתה [וראה מלכים אמנוך פי"א הע' בה].
וראה מה שכתבנו להלן (סי' מ) בענין נסיעה במכונת ביום טוב
שני.

[ביה"ל ד"ה וחזרין]

דנדאי לא מקנעו ללנות אביהם כשכיל [ה' 39].

39) משמע שבני הנפטר מלימים אורו בהלוייתו, וכן משמע במשנ"ב
לעיל (סי' טז), אמנם, המנהג בכמה מקומות בארץ ישראל הוא
שצאצאי המת אינם מלימים אותו כלל, ויש שמכריזים על כך
בחרם, שכל זרע לא ילוחו ולא ילכו אחר מטות כלל, וכתב הגשר
החיים (ח"א פי"ב הע' 4) שטעם המנהג הוא על פי קבלה, כדי
שלא ילכו אחרי המת יצורי זרעו הטמאים, והוסיף, שאף שלא
הקפידו על כך כמה חכמים בדורות הקודמים, מי"ט הקפידו רציו
על זה בעל השלחן גבוה, האור החיים, החיד"א והרש"ש, וכן
תלמידי הגרי"א שבארץ ישראל ועד גאונים.

מאידך, בשו"ת אגרות משה (א"ח ח"ה סי' כד) כתב, שלבאור
אין טעם זה מספיק כדי לפטור את בני המת מחיובם במצוה
המדולה של הלויית אביהם, וכן נהגו בומן הגמרא ולאחר מכן
בומן הגאונים והראשונים, שבני המת מלימים אותו ואומרים עליו
קדיש ועשים שורה, וכן נהגו בהרבה מקומות באירופה, ועל כן
כתב שיותר נכון שהבנים ילכו, ורק במקום שנהגו שאינם מלימים,
נכון שלא ישנו מנהגם.

[משנ"ב סי' ק לח]

ושכילים שם לאכל ולישב, לא נמיר להם לתורה.

34) אמנם לגבי היוצאים להציל נפשות מידי הנכרים בשבת, כתב
השריע לעיל (סי' שכט סי' וס"ו תו סי' ג) שאם פחדים הם לשבות
במקום שהצילו, חוזרים הם למקומם, ולא הזכירו הפוסקים שאם
יש בסמוך לשם מקום ישוב יהודי אסורים להוור למקומם.

[משנ"ב סי' ק לו]

דקרי פלים שפלאקתם להפר קם, דשפא זצטרף להם למת אחר
בד' ביום³⁵, ואם יכן מפר לטלטלם אפלו לא זצטרף להם, נק
לשקמם שלא ינב³⁶.

35) ולגבי טלטול סכין של מילה אחר שמו לו, כתב לעיל (סי' שי
סי' טו) שלדעת הט"ז והמג"א מוקצה הוא, ואסור לטלטלו לאחר
המילה אם הניחו מידו, וביאר המג"א (באן סי' יד) שהוא משום
שידע לאחר המילה ששוב לא יורקק לו באותו יום, ואף על פי
שראו הוא למול בו תינוקות אחרים ביום זה, כתב ההור"א (א"ח
סי' מג סי' ז) שכיון שאין מצוי כלל שישתמשו בו שוב, מוקצה
הוא לפי דעת המג"א.

ולגבי טלטול שופר לאחר שתקעו בו, כתב לקמן (סי' תקצו סי' ג)
שאינו מוקצה לאחר שגמר לתקוע בו, כיון שראוי לתקוע בו
להוציא אחרים שעדיין לא יצאו ידי חובה, וביאר הגרש"ז
אויערבך (ש"ש פ"ב הע' נא), שבשופר מצוי שיצטרך לתקוע
לחבירו בלא שידע על כך לפניו, מה שאין כן במילה, שאינו
דבר המצוי שיצטרך למול בשבת מבלי שידע על כך מאתמול,
וראה חזו"א שם סי' מט סי' ט.

36) משמע שאם אין חשש שיגברו הכלים, אסור להחזירם
למקומם, אף על פי שאינם אלא כלים שמלאכתם להיתר [וכן
משמע במג"א סי' יד, ובביאור הגרי"א], וכן מבאר בבן איש חי
(שנה ב פי' מקץ אות א) שבלי שהובא לשולחן אין להחזירו
למקומו, לפי שהחזרת כלי למקומו אינה נחשבת לטלטול לצורך,
אלא אם כן עושה זאת כדי שיראה השולחן יפה יותר, או כדי
לשמור על הכלי.

[משנ"ב סי' ק לו]

ועוד, דקרי ביקה איקא זילוקא דיום טוב³⁷ טפי מקהליקה ברגליו³⁸.

37) ולומר לנכרי להכריז ברמקול על הלוייה, דעת הגרש"ז
אויערבך (שולחן שלמה סי' ו) שאסור, שאף שהוא שבות דשבות

הַלְבוּת יוֹם טוֹב סִימָן תַּקְוֹ

ביאורים ומוספים

[משנ"ב ס"ק לט]

מִפְּנֵי הַצְּמִיחָה, שֶׁלֹּא יִאֲמְרוּ עָלֵינוּ שֶׁמִּתְּלַלִּין יוֹם-טוֹבִים.⁴⁰

40 מקור טעם זה הוא בדברי הגמרא (ביצה ו, א), וביאר רש"י שם, שחששו שבשיראו הנכרים שישראל מחללים יום טוב עבור המת, יכופו אותם לעשות גם מלאכות אחרות ביום טוב.

ולגבי עשיית ארון למת בחול המועד, כתב לקמן (סי' תקמו ס"ק ב) שאם אי אפשר לעשותו בצינעא בלא שיהיה מפורסם הרבה אצל הנכרים, דעת המג"א שאסור לעשותו [מהטעם שכתב המשנ"ב כאן] שלא יאמרו שמחללין קדושת המועד, כמבואר בערך השלהן שם, ודעת הא"ר שמותו.

[משנ"ב ס"ק מ]

וְהוּא הָדִין דְּמִפְּרִין הַקְּבָרִין לִילָף בְּסִפְיָנָהוּ.⁴¹

41 ולענין נסיעת אנשי החברא קדישא ביום טוב שני במכונת, כתב הגשר החיים (ח"א פי"ז אות ב ס"ק ד) שאם אינם יכולים ללכת ברגליהם, לא יסעו במכונת עם נהג נברי אלא מספר האנשים הדרושים לקבורה [ארבעה או ששה], ואם אין נהג נברי, יסעו עם נהג ישראל. והוסיף, שאין היתר לכך שיסעו עשרה מאנשי החברא קדישא כדי שיוכלו לומר קדיש, כיון שאסור לחלל יום טוב שני עבור אמירת קדיש. וראה לעיל (סי' לז) מה שכתבנו לענין נסיעה במכונת ביום טוב ראשון.

[משנ"ב ס"ק מג]

לְקַבְּאוּ מִשָּׁם לְעֵינֵם לְקַבְּרוּ בְּאוֹתוֹ יוֹם בְּקַבְּרוֹת יִשְׂרָאֵל.⁴²

42 ומת מצוה הנמצא מחוץ לתחום, כתב השו"ע (יו"ד סי' שטר סי"ג) שאף ביום חול אין להביאו לבית הקברות, ויש לקבורו במקום שנמצא, ובלבד שלא יקברוהו במקום שעוברים רבים ויש חשש

שיאהילו עליו ויטמאו, אכן, כתב הש"ך שם (סי' י) בשם המהרש"ל, שהטעם שאין מקפידים על כך בזמנינו הוא מפני שבחז"ל לארץ אין אנו רשאים לקבור בכל מקום, ואף אם לא היה מניעה מלקבורו במקום שנמצא, יש לחוש שמא יפתחו הנכרים את הקבר ויבזו את המת, ולכך מוליכים אותו לבית הקברות.

ואף בארץ ישראל בזמנינו, שאין חשש שיבזו נכרים את המת, כתב החזו"א (יו"ד סי' רט ס"ק יג) שראוי להקפיד שלא לקבור מת מצוה במקום הימצאו, מפני שאין לנו בית דין שיפקחו וידאגו שיהיה ציון והיכר למקום קבורת המת, ולפיכך יש לקבורו בבית קברות ידוע, ובכך מגינים על טהרת ארץ ישראל, ומצילים את הבהנים מטומאה.

[משנ"ב ס"ק מה]

אִם בְּקָרְוֵי שְׂעִירוֹנֵי.⁴³

43 ואף ולד שגולד בחדש השמיני לעיבורו שנחשב כאינו בר קיימא, כתב לעיל (סי' שלא ס"ק ח) שאם נגמרו שערו וציפורתו, תולים אנו שכן שבעה חודשים הוא ושהה בבטן אמו, וכן קיימא הוא.

[משנ"ב ס"ק מז]

דְּכִיּוֹן דְּמַת אֲתֵרֵעַ בְּקָא, דְּהָא רַב בְּנֵי-קִנְיָא אֵינִים מְתִים קְתוּף שְׁלֵשִׁים וּמִסְתַּמָּא נְפֹל הֵימָּה.⁴⁴

44 ואם יודעים שהיה במעי אמו תשעה חודשים שלמים, מבואר בשו"ע (יו"ד סי' שער ס"ה) שנחשב כודאי בן קיימא, ואינו נחשב כנפל אפילו אם מת ביום לידתו. וכן כתב בשו"ת נודע ביהודה (אריח מהדו"ק סי' טז) לענין קבורה ביום טוב, והוסיף, שבאופן זה אף חותכים את ערלתו ביום טוב לפני הקבורה, כמבואר להלן (סי' מט) לענין ולד שמת לאחר שלושים יום.

